

lahti, kui ma omma nimme nimmetasju. Temma arwas, et ma noero pärast wangisi tahtsiu nähha ja ütles: „On fa ühhed näljakad need Lutteruse rahwas; minna mõtlen agga, kes teab fuhho meie nemmad wimaks keis panneme.“ Minna ei woinud temmale leddagi waštota, mo süddames seisis agga so murre minno poja pärast. Ma seisin üts filmapilt ja luggesin Issa meie palvet. Wangihoidja teggi usse lahti. Agga kes rägib minno süddame lühimist, kui minna seal omma poega näggin wangiide hulgas istuwad. Mäepealik Erenberg luges Piiblist sedda tülli ärrakaddunud poest. Need sannad: „Issa, minna ollen patto teinud taewa waštoto ja finno ees“ (Luka 15, 21) luges minno poeg valjuste järrel ja suure süddame lühimissega. Ja kui luggeja Issa wostust luges, heitis temma pölvile nichha, panni omma käed silmade ette ja nuttis fibbedaete. Agga teine haffas armastusega temma ümber faela ja ütles trööstides: „Nööm peab ollema taewas ühhe pattuse pärast, kes meelt parrandab ennam kui ühhelssa tünne ühhelssa õige pärast, kes melparrandamist tarvis ei ole.“ (Luka 15, 7.)

Süs ei woinud minna ennast fa ennam piddada, minna astusin liggi ja hüüdsin: „Paluge fa minno eest, wötle mind fa omma seljü, ärge lüffage mind mitte ärra.“ Minno heält kuuldes pöras minno poeg ümber ja haffas minno faela. „Oh emmase, fa sinna oled siin. Wata kui armolitult lutsub Issand mind ärrakaddunud ja waštopanniat, ja

paſſub andekondmist ja armo. Wist temma ei läksa mind mitte ärra.“

Minna ütlesin: „Mahho olgo sinnoga, minno armas poeg. Ka minna ollen, et kül hilja. Issandat leidnud. Saatko kül temma waenlased, furbdust ja hirno minno peale, minna ei woi järrele jäätta temma nimme liitmast: „Sest munud nimmet ei olle antud innimestele, mis sees nemmad wölfid öndjaks sada.“

„Amen,“ ütlesid keis wangid, ja haffasid sedda Lutteruse lauso laulma: „Meil tulleb abbi Jumalaist.“ Ja liitsime Issandat röömoga.

Müüd luggessime igapäeval pühast kirjost. Erenbergi herra falli Piibli ollime lohhe lätte annud ja minno poeg olli mulle selle ašsemel teist murketseenud, ja meie leidssime fest tuggewuſt, röömo ja lotust.

Meie ülberpöörmine ei woinud fa mitte tähhelspannemata jäda. Minno poeg räfis kui Petrusli, kui ta üllemareestri ees seisis, julgeste ja ilma kartmata: „Meie ei woi jo mitte jäätta, et meie ei peals rälinna.“ Apostlitest on öösdud: „Üllemad preestrid ja firjatundjad ähwardasid neid, ja lastsid neid minna, ja ei leidnud mitte luida nemniad neid pöddid waewama.“

Agga mis teggi meie üllem piiskop? Qui temma keis ommad head ja furjad sannad ilma aego olli. küssutanud, meid fest mis temma melest eſſitus olli, ülberpöörda, siis kasvis temma wiħha minno poea waštoto, kes enne armas temma melest olnud,